

MAN : ‘Gaat gij deze nacht bij hem waken?’ vroeg ze.

Ons Martha. De koningin van de hypocrisie.

De verzuurde pruim met het geplamuurd gezicht.

‘Waken, Martha, waken? Hij zal nu toch niet meer gaan lopen.’

‘Onnozelaar’, siste ze, ‘gij kunt nu eens nooit serieus zijn.

Zelfs niet als uw vader op sterven ligt.’

Waarom vroeg ze dat toch?

Zij had nog nooit bij hem gewaakt.

En Etienne moesten we toch gerust laten. Allé nu!

Ze was getrouwd met Etienne, een bleeksmoel uit het dorp.

Met brylcreem in zijn haar.

Een vettig ventje met brylcreem in zijn haar.

Hij deed iets met letterkes, en geld en zo.

Boekhouden of zoiets.

Hij kwam nooit buiten.

Zijn smoel was grauw, als behangpapier van voor de oorlog.

Hij zat wel in de kerkfabriek. Ook iets met geld of zo.

Dat kon hij heel goed.

En ze hadden veel geld... in de kerkfabriek..

Maar hij kwam nooit in dat mufte straatje.

Vroeger misschien één keer.

Maar dan had hij een allergie gekregen.

Heel zijn bleek bakkes vol puisten en pukkels.

Dat kon hij toch niet meer riskeren.

Als zijn Martha van ginder kwam, dan moest ze eerst gaan douchen.

Met Sunlight of zo. Dan gaan alle microben dood.

En zij wilde gewoon niet waken.

Ze kon daar niet tegen.

Die reuk van eau de cologne en verzuurde pis.